

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **W. W.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 16 kwietnia 2025 r.,

z urzędu,

kwestii wznowienia postępowania kasacyjnego zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. akt II KK 232/23, o oddaleniu kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej,

1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wznowia postępowanie kasacyjne,

2. uchyla postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. akt II KK 232/23, o oddaleniu kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej i przekazuje sprawę Sądowi Najwyższemu Izbie Karnej do ponownego rozpoznania,

3. obciąża Skarb Państwa wydatkami postępowania wznowieniowego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa -Praga w Warszawie z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt VI Ka 146/21, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 26 października 2020 r., sygn. akt III K 690/18, którym skazano W. W. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i in. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby.

Sprawa ta, zarejestrowana pod sygnaturą II KK 232/23, zarządzeniem Prezesa Izby Karnej z dnia 26 maja 2023 r. została przydzielona do referatu SSN Antoniego Bojańczyka.

W dniu 24 lipca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego zatytułowane „skarga”, potraktowane jako wniosek strony o wyłączenie SSN Antoniego Bojańczyka od rozpoznania sprawy II KK 232/23.

Sąd Najwyższy w składzie, w którym zasiadał jednoosobowo SSN Adam Roch, postanowieniem z dnia 5 października 2023 r., sygn. akt II KK 232/23, nie uwzględnił wniosku skazanego.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2024 r. Sąd Najwyższy, w którego składzie zasiadał SSN Antoni Bojańczyk, oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną, obciążając W. W. kosztami postępowania kasacyjnego.

Pismem z dnia 2 lutego 2025 r., uzupełnionym następnie pismem z dnia 21 lutego 2025 r., W. W. wniósł o wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonego powyższym postanowieniem z uwagi na fakt, że orzeczenie to wydał Sąd Najwyższy wadliwie obsadzony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Pismo skazanego stanowi sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu z powodu zaistnienia w postępowaniu przed Sądem Najwyższym uchybienia stanowiącego bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w związku z udziałem w wydaniu orzeczenia w sprawie II KK 232/23 SSN Antoniego Bojańczyka, powołanego na urząd sędziego Sądu Najwyższego w wadliwej procedurze z udziałem KRS, ukształtowanej w sposób sprzeczny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonego postanowieniem o oddaleniu kasacji jest

dopuszczalne (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 czerwca 2023 r., II KO 73/22; 14 czerwca 2023 r. III KO 43/23; 21 czerwca 2023 r., V KO 30/22; 23 sierpnia 2023 r., II KO 75/23; 18 października 2023 r., I KO 33/23; 6 listopada 2023 r., I KO 56/23). Z orzeczeń tych wynika, że nie ma przeszkód do żądania zarówno wznowienia postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania, jak również wznowienia postępowania kasacyjnego, które zakończyło się oddaleniem złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że zaistniała w niej bezwzględna przesłanka odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postaci nienależytej obsady sądu, w związku z udziałem w składzie orzekającym SSN Antoniego Bojańczyka. Wynika to choćby z pierwszej tezy uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. w sprawie (BSA I-4110-1/20) - będącej zasadą prawną oraz z drugiej tezy uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22).

Jak trafnie wywiedziono w szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego wydanych po zapadnięciu uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., zachowała ona moc obowiązującą, wiążąc wszystkie składy Sądu Najwyższego (art. 87 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), a poglądu tego nie zmienia fakt wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (zob. w tym przedmiocie postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21; z dnia 29 września 2021, V KZ 47/21 i z dnia 21 stycznia 2022 r., III CO 6/22; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, czy orzecznictwo w tzw. sprawach testowych - art. 29 § 5 u.SN: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2023 r., II KB 10/22 i z dnia 13 kwietnia 2023 r., III CB 6/23). Podobnie, a więc co do braku skutku prawnego wskazanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego, ocenić należy te - zapadłe po podjęciu uchwały z dnia 23 stycznia 2020 r. - orzeczenia Sądu Najwyższego, w którego składach zasiadali sędziowie powołani w oparciu o przepisy ustawy o KRS z 2017 r., jako dotknięte wadą z art.

439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo z art. 379 pkt 4 k.p.c., a także inne wyroki Trybunału Konstytucyjnego, czy też dokonywane sukcesywnie zmiany ustawy o Sądzie Najwyższym, mające na celu wyłącznie zablokowanie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w zakresie dokonanych przez te organy międzynarodowe interpretacji wiążących Polskę norm traktatowych. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela przeprowadzoną w powołanych orzeczeniach wykładnię przepisów ustaw: Kodeks postępowania karnego oraz ustawy o Sądzie Najwyższym, w powiązaniu z wykładnią przepisów konwencyjnych, dokonaną przez wskazane wyżej Trybunały.

Bezdyskusyjnie zatem z nienależytą obsadą sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. mamy do czynienia, ilekroć w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), a tak było w rozpoznawanej sprawie – ponieważ sędzia Antoni Bojańczyk został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego właśnie w tej dotkniętej wadą procedurze.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że w sprawie wystąpiła także podstawa wznowieniowa określona w art. 540 § 3 k.p.k. Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu już kilkakrotnie bowiem stwierdzał naruszenie art. 6 ust. 1 EKPC wobec wadliwości procedury nominacyjnej sędziów Sądu Najwyższego z uwagi tryb ustalania składu Krajowej Rady Sądownictwa (w wyrokach: z dnia 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce, skarga nr 50849/21, z dnia 22 lipca 2021 r., w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce, skarga nr 43447/19, z dnia 8 listopada 2021 r., w sprawie Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce, połączone skargi nr 49868/19 i 57511/19 oraz z dnia 3 lutego 2022 r., w sprawie Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce, skarga nr 1469/20). Wprawdzie orzeczenia te nie dotyczyły sędziów orzekających w Izbie Karnej, jednak wadliwość powołania SSN Antoniego Bojańczyka jest taka sama, jak sędziów orzekających w sprawach, które stanowiły podstawę skarg rozpoznanych przez ETPC w wyżej wskazanych orzeczeniach. W orzecznictwie nie budzi też wątpliwości potrzeba zapewnienia standardu prawa do sądu, gwarantowanego przez art. 6 ust. 1 EKPC

także w postępowaniach po uprawomocnieniu się orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt II KO 75/23 i wskazane tam judykaty SN i ETPC).

Trzeba też zauważyć, że stwierdzone uchybienie może rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za naruszenie art. 6 EKPC. W ostatnim czasie doszło do polubownego zakończenia szeregu spraw w związku ze skargami dotyczącymi niezagwarantowania prawa do sądu w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym, w tym również w zakresie postępowań z udziałem sędziów Izby Karnej Sądu Najwyższego powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (zob. skargi w sprawach Dudek i Lazur i I.G. przeciwko Polsce i 19 innych skarg, nr 41097/20, 39577/22, 42668/21 i 19 innych). Jak wynika z komunikatu Trybunału z 7 listopada 2024 r. (ECHR 259/2024) jednym z powodów, dla których zdecydowano się skreślić skargi związane z wątpliwościami co do niezawisłości nowo powołanych sędziów Sądu Najwyższego, była możliwość wznowienia postępowań kasacyjnych z udziałem tych sędziów w związku z podstawą określoną w art. 540 § 3 k.p.k. Wznowienie postępowania w niniejszej sprawie jawi się zatem jako tym bardziej uzasadnione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2024 r., sygn. akt II KO 81/24).

W związku z powyższym należało orzec o wznowieniu postępowania kasacyjnego oraz uchyleniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2024 r., sygn. akt II KK 232/23, o oddaleniu jako oczywiście bezzasadnej kasacji obrońcy, przekazując sprawę Sądowi Najwyższemu Izbie Karnej do ponownego rozpoznania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

Kazimierz Klugiewicz Eugeniusz Wildowicz Zbigniew Puskarski

**Uzasadnienie zdania odrębnego SSN ... złożonego do
POSTANOWIENIE Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2025 r., II
KO 39/25**